

רוברט וייטהיל-בשן סְטֶפֶס בְּחוּרִים שְׁחוּרִים

מצעד הפזמונים

בפזמונים שאמא שרה
סימפוניה של רוחות שלולות;
היו שירים של סטרא אחרא,
ללא סופים או התחלות.
לבה קדרות, והיא עולצת;
עיניה אור, נפשה מרבצת.
חייה דם ומועקה,
חלום שפוך במרקקה.
מהמטבח יומם ולילה
פזם סינטרה שיר מזקין:
I've got you under my skin
ולפעמים לקול לה סקלה
בכתה, שופכת לב נפצע,
סבורה שאיש אינו נמצא.

מאוחר בלילה ברכבת F תחת הרחובות של ברוקלין

הוא חושף את עצמו ברכבת התחתית
וצועק לנוסעים: זהו זה!
הקוד הגנטי שלי, של עבדכם הנאמן,
בכל הנקודות ובכל הקווים!
יש פה נשם, ובעקר פה – תסתכלו –
מושבת רמה.
ומי פה רוצה, אם לא קשה לכם,
למצוץ לי את הבהן?

בתחנה הבאה בורחים כל הנוסעים לרדת היציאה,
והוא עומד במקומו, יחיד וחסוד,
רק חמש דקות עד המשמרת הבאה.

לקראת ערב

בעקבות אדוארד הופר

לקראת ערב מאים היער על הבית;
אם לא נעצר בערו, יבוא היום וישתפך בסלון,
ונקבר חיים בדשא בר.

איש בגילה יושב על מדרגת הבית מול האוקינוס הצומח, קופץ שפתיו, שורק
לכלבת הציד, והיא מרחת ניעים באויר.

לא הרחק מהם, אשה בגילה נשענת על חזית הבית, קשובה לקולות
ששומעים
רק בחלומות שכוחים.

היית חושב: היא טועמת ממשבי האלונים.

יש צפצופים.

יש הפצרות.

אולי לא.